

[Aksel Møller.]

stilling i denne sag. Det er jo forbavsende, at mange endnu tror, at det ligger sådan, at et samråd eller et nævn kan pålægge en læge at operere mod hans vilje. Det gør det naturligvis ikke, det ved det høje tings medlemmer. Den enkelte læge har stadig sit ansvar, og derfor må han naturligvis også have sin fuldkomne frie ret til at anstille sine egne overvejelser og sine egne undersøgelser af det tilfælde, som foreligger for ham. Hvordan skulle han ellers kunne tage et ansvar? Den indikation, som mødrehjælpen kan lade kvinden tage med sig til sygehuset, kan for enhver læge, sådan opfatter jeg det, kun være en vejledning om, hvad de mennesker, der har udfærdiget den, mener om dette tilfælde. Lægen, der opererer, må være den, som suverænt afgør, om han vil det, eller om han vil anstille nye overvejelser og nye undersøgelser for at danne sig et indtryk af, om det er forsvarligt at gøre det.

Jeg går ud fra, at ingen vil bestride, at dette er sandheden om de meget vigtige forslag, vi beskæftiger os med. Vi oplever altså, at store dele af befolkningen har den tro, at det ikke mere, når lovforslagene er vedtaget, er den enkelte læge, der afgør, om han vil foretage en så afgørende og vigtig handling, som dette indgreb er. Eller læg mærke til en anden del af debatten ude omkring i befolkningen; det drejer sig om alle dem, der er nået til den rigtige opfattelse, at en læge kan afvise at foretage indgreb. Dér synes man at have den tro, at denne afvisning skal være skjult for de læger, hvortil kvinden derefter henvises. Det kan da vist ikke være den højtærede justitsministers eller nogen andens mening, at det skal være skjult, at overlæge NN har afvist at operere i dette tilfælde. Jeg tænker mig, at forudsætningen er, at et journalkort lige fra mødrehjælpen og frem til sagens endelige afgørelse, behandlingens foretagelse og kvindens hjemsendelse må ledsage hende på hvert eneste trin af sagen. Hvem ville kunne stille sig på det standpunkt, at den læge, som kvinden kommer til efter at være blevet afvist hos en anden læge, ikke måtte få at vide, at en anden læge havde bedømt dette tilfælde anderledes?

Altså, ærede medlemmer, heller ikke

denne omstændighed har befolkningen, tror jeg, helt klart for sig, og derfor vil det ikke volde nogen vanskeligheder for mig, og jeg tror ikke, det behøver at volde nogen vanskeligheder for nogen, om man fulgte det ønske, der er nedlagt i det fremsatte dagsordensforslag, om endnu i nogen tid at lade befolkningen få lejlighed til at drøfte disse spørgsmål, således at det kan blive helt klart, hvad det er, det drejer sig om, og hvor langt det skridt er, man går, eller hvor kort det er i sammenligning med den situation, man nu befinder sig i.

Jeg ved ikke, hvilken stilling den høje regering vil tage til dette. Jeg mener selv, at jeg hører til det flertal, der gerne vil bære denne lovgivning igennem, men det er for mig ikke afgørende, om den skal vente, hvis den vinder i klarhed, og hvis den i højere grad vil blive godtaget af befolkningen derved. Vi kan jo ikke vedblive i denne eftermiddag at nævne, hvad vi vil gøre i de afstemninger, som tinget på et eller andet tidspunkt naturligvis kommer til. Jeg vil for mit vedkommende, som allerede angivet, stemme for dagsordensforslaget om behandlingens udsættelse; skulle den blive forkastet, opfordrer jeg tingets medlemmer til at stemme for ændringsforslagene, for selvom man kan gøre praktiske indvendinger herimod, er det dog for så lidt at regne ved siden af dette at kunne berolige store kredse i befolkningen på et for disse loves stilling i befolkningens bevidsthed aldeles afgørende punkt. Vil et flertal forkaste ændringsforslagene, beklager jeg det i allerhøjeste grad; så betragter jeg det som et udtryk for, at man hellere vil have sin vilje på det nuværende grundlag end opnå sin vilje på et grundlag, som store kredse i befolkningen kan slutte sig til. Skal den endelige afgørelse vedrørende lovforslagene falde i eftermiddag, vil jeg i konsekvens af, hvad jeg sagde, da jeg for nogen tid siden bad folketinget om at udsætte behandlingen, til vi havde overstået den korte ferie, tinget har haft, og i erkendelse af, at lovforslagene dog er bedre og klarere end den nuværende tilstand i vort land, stemme for dem.

Baagø-Hansen: Vi lever i en tid fuld af forvirring på mange områder, en tid, hvor opfattelser og meninger ofte fordrejes i